

Okul ve Hayat

Ünlü yazar Tom Bodett okul ile hayat arasındaki farkı şöyle açıklar: **“Okulda önce dersleri alır; sonra sınava tabi tutulursunuz. Hayat ise önce sınavı yapar; dersinizi sonra alırsınız.”**

Hayatın sınavları çoğu kez acılarla doludur. Önemli olan o sınava girmeden, keşkelerle kıvranmadan dersi öğrenmektir. Farkındalık geliştirmektir. Bunun çok yolları var. Ancak ruhu büyütmek ve bilgi sahibi olmak ana yollardan birisidir.

Bilgi aklın, sevgi ise ruhun ışığıdır. Bu iki ışığın birleşmesi, gayret ve yapıcı üretkenliğe; bu iki ışığın ayrılması, bağnazlığa ve yıkıcı üretkenliğe neden olur. Ruh ve aklı aydınlatan bu iki ışık birleşince, sevgi egemen olur. Düşünce gelişir, zihinler açılır. Tamamlayıcı ruh devreye girer. Empatik ve sempatik yaklaşımlar, esnek tutumlar gelişir. Öyle olunca, gerçekleri örten önyargı ve olumsuz koşulların perdesi kendiliğinden ortadan kalkmış olur.

Ancak insan, kendi düşüncesinden türeyenlere niyet/söylem/eylem bağlamında dikkat etmez ise, nefsin en kötü aldatmasının, fikirsel aldatma olduğunun ayırımına varamaz. Nefsin oyuncağı olan akıl ile sevgiyi baş tacı eden akıl, birbirine hiç benzemez. Nefsin oyuncağı olan akıl kurnazlığa ve bencilliğe dönüşür. Sevgiyi baş tacı eden akıl ise, sağduyu, samimiyet, doğrulukla buluşur. Çünkü nefsin en kötü aldatması, fikren aldatmasıdır.

Birbirimize sevgi-saygıyla hizmet etmeye ve tamamlamaya geldiğimiz dünyada canlı-cansız bütün varlığa, içten pazarlıklı duygularla değil de, değer verme

farkındalığıyla, etkin diğerkâmlıkla/merhametle davrandığımızda, yaratıcılık ve üretkenlik çoğalacak ve gereken bolluğa kavuşmuş oluruz. Bunun olabilmesi için niyetlerimizi, düşüncelerimizi, tutumlarımızı, hâkimiyet/tahakküm kurma ve rekabet hırsından çıkarıp, bilinçli işbirliği ve ruhsal ortaklık anlayışına geçirmeye çalışmamız gerekir.

Burada esas mesele, ilahi hakikatlerden insana yansıyan enerjinin kirlenmeden hayata akıtılmasıdır. Fakat maalesef nefsin/egonun kirli filtrelerinden süzülünce bu enerji negatife dönüşmektedir. Onun için insandan iki enerji çıkmaktadır: Biri negatif, diğeri pozitif. Negatif enerji, nefsin kirli eğilimlerinden çıkan enerjidir. Pozitif enerji, ruhun ilahi boyutundan -doğal haliyle- çıkan enerjidir. Asıl olan, hayatı ayakta tutan bu enerjidir. Dolayısıyla, içsel ikiliğin (karanlık/aydın, iyilik/kötülük, ruh/ego) farkında olmadan insanın yaşam döngüsüne pozitif katkı sunması zordur. Yapmaya yeltense dahi, sonu hüsrân ve zarardır. Çünkü bir insanda ruh kaybı başlarsa, o insanın kimliği de dumura uğrar. Samimi ilişki kurma yeteneği sakatlanır. Hayattaki amacımızın başarısı için ruh devamlı iş başında olursa, zorluklar içinde her şey daha rahat olacaktır. Unutulmasın ki, ‘ruh’, sadece kendimize değil, her şeye değer vermemizi sağlayan ilahi bir enerjidir.

Çoğu insan belli sınavlardan geçtikten sonra bu gerçeğin farkına varmaktadır. Ama maalesef bazen iş işten geçmiş oluyor. Hayata veda etmeden önce bilge bir adamın mezar taşına yazdırdığı yazı anlatılanlara güzel örnektir:

“Genç ve özgür iken, düşlerim sonsuzken, dünyayı değiştirmek isterdim.

Yaşlanıp akıllanınca, dünyanın değişmeyeceğini anladım.

Ben de düşlerimi biraz kısıtlayarak sadece memleketimi değiştirmeye karar verdim. Ama o da değişeceğe benzemiyordu.

İyice yaşlandığımda, artık son bir gayretle, sadece ailemi, kendime en yakın olanları değiştirmeyi denedim. Ama maalesef bunu kabul ettiremedim.

Ve şimdi ölüm döşeginde yatarken birden fark ettim ki, önce yalnız kendimi değiştirseydim, onlara örnek olarak ailemi de değiştirebilirdim.

Onlardan alacağım cesaret ve ilhamla, memleketimi daha ileri götürebilirdim. Kim bilir, belki dünyayı bile değiştirebilirdim.”

Hayat akarken değişim önce insanın kendisi ile başlar. Kendi hayatında bir fark yaratamayan başkalarının hayatında da fark yaratamaz.”

Yusuf Beętaş